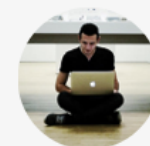




Fotós utómunkára iPad? Lehetséges!



Red

Az Apple év elején indította el a „Kezdj bele valami újba” elnevezésű kampányát, melyben arra hívják fel a figyelmet, hogy mennyi mindent csinálhatunk a különböző Apple-készülékeken. Itt az iMagazinon is **olvashattatok már Howard L. Bradenről, aki könyvet írt iPaden, most pedig Bánhalmi Norbert fotográfus meséli el, hogyan vette az első iPadjét, és miben segíti az Apple táblagépe fotós munkája során.**

2014 novemberében kezdődött a történetem. New Yorkba mentem életemben először, hogy egy fotókiállítást valósítsak meg harminc, 30 év feletti kint élő magyar hölgyről a Magyar Házban. Ismeretség nélkül kellően nagy kihívásnak ígérkezett, mert az interneten közzétett felhívásomra az első 30 jelentkezőt terveztem megörökíteni a kedvenc New York-i helyszínén. Vittem magammal egy egyszerű DSLR fényképezőgépet egy nagy fényerejű fix 50 mm-es objektívvel, és egy windowsos laptopot.

Miután kiérkeztem, néhány nap múlva meglátogattam a New York-i híres üvegkockás Apple Store-t, mert kíváncsi voltam rá, hogy miért verik olyan nagydobra ezt márkát. Mikor beléptem, egy lépcsőn kellett lefelé menni, ahol már egy kék pólós úriember fogadott, és megkérdezte tőlem, hogy miben segíthet. Mondtam, hogy csak nézelődök, mert még sosem jártam itt. A következő kérdése az volt, hogy használok-e valamilyen Apple-terméket. Éreztem, hogy most kell vissza fordulnom, mert innen csak akkor fogok tovább jutni, ha tényleg vásárolni is fogok, ezért röviden le is zártam a dolgot azzal, hogy nem használok és nem is tervezem, majd megfordultam, hogy induljak ki az épületből. Mire az úriember megkérdezte, hogy van-e fél órám, s mondta, hogy semmi baj, ne siessek el. Teljesen meglepődtem, mert fel voltam készülve, hogy nincs helye itt egy efféle földi halandónak mint én. S talán itt kezdődik a történetem.



Fotó: Bánhalmi Norbert

Megfordultam, s egy hölgy felé vezetett azonnal, aki szintén kék pólóban volt, gondoltam is micsoda marketing fogás, hogy az ellenkező nem kezébe ad. Legnagyobb meglepetésemre a hölgy hobbifotós volt és tudatosan lettem hozzá vezetve, mert látta az úriember, hogy fotós hátizsákom van, ezért gondolta, hogy jobban megértjük egymást. Ez azért nagyon komoly üzleti érzékre vallott, s a döbbenettől alig tudtam magamhoz térni. A hölgyet Stellának hívták, akinek a bemutatkozás után, az első kérdése az volt, hogy használok -e számítógépet s ha igen, akkor mire? Fotókat retusálok, inkább portrékat, divat és reklámfotókat mondtam neki kicsit kihúzva magamat, s gondoltam most jól feladtam neki a leckét, hogy erre mondjon valamit.

Ezek után megkérdezte, hogy mennyire jó a szemem, és hogy mekkora kijelzőn szeretek dolgozni, valamint, hogy hol dolgoznék helyszíniileg a legszívesebben. Mondtam neki, hogy én egy 11-colos lappal is elvagyok, de persze a nagy kijelző az én szakmámban mindig jobb, de nem létszükséglet nálam. Ha tehetném, bárhol dolgoznék, legyen az egy tengerpart, vagy egy park vagy egy kávézó, mindig ami épp feltölt energiával, s ahol jól érzem magam. Egy kicsit unalmasnak éreztem ezt a nagy piackutatást, mivel mindeközben a szemem sarkából már körbenéztem az üzletet és úgy voltam vele, hogy még egy kérdés és akkor el is köszönök. Ám itt jött az amerikai gondolkodásmód és egy olyan kérdést szegezett nekem, ami után közel 40 perc múlva egy iPad és egyéb hasznos kiegészítők boldog tulajdonosaként mentem ki az üzletből.

Megkérdezte, hogy mit szólnék ha az Apple minden hónapban pénzt adna nekem? Miii?



Látta rajtam, hogy értetlenül nézek ki a fejemből, és tovább feszegette a témát. Megkérdezte, hogy hány percet töltök el egy kép retusálásával és milyen műveleteket hajtok végre. Mondtam neki, hogy közel 20 percet biztosan eltöltök és ha sok képet kell egyszerre retusálni, akkor minden másnál fontosabbnak tartom, hogy elvégezzem a munkát. Ezt a műveletet nem is igazán szeretem a szakmámban, pedig ugye az utómunka segít abban, hogy láttassuk mi, fotósok azt, amire fel akarjuk hívni a figyelmet. Mentünk tovább a számok világában, következő kérdése az volt, hogy hány képet retusálok egy héten. Mondtam neki, hogy körülbelül 50 képet. Akkor számoljuk, mondta. $20 \text{ perc} \times 50 = 1000 \text{ perc} / \text{hét} \times 4 = 4000 \text{ perc} / \text{hónap}$ azaz 66,6 óra, amit ha elosztunk 24 -el 2,7 napot kapunk. Tehát egy hónapban ennyi időt töltök retusálással. A döbbenet most nem ült ki az arcomra, tudtam, hogy ez ezzel jár, ezért nem is szerettem ezt a műveletet. Odamentünk egy iPad Air készülékhez.



Elkérte az e-mail címem és létrehozott a nevemre egy Apple ID-t, majd lekapart egy ajándék kártyát és feltöltötte 25 dollárral az online egyenleget. Mondtam neki, hogy ezt én nem fogom kifizetni, remélem tudja. Azt mondta, hogy semmi baj, mert ezt úgy is Apple-terméken tudom csak használni és ha nem is veszek ma semmit, ha egyszer használni fogom, az azt jelenti, hogy sikeres volt a bemutatója. Mondtam neki, hogy rendben, értem a dolgot. Elsőnek letöltötte a Facetune nevezetű alkalmazást, mely 5 dollár volt, és kérdezte, hogy van-e nálam esetleg egy fényképezőgép és rajta egy portréfotó. Mondtam, hogy portréfotó nincs, fényképezőgép van, de SD-kártyás, és ha jól látom ezen a kütyүн semmilyen be- és kimenet nincs, így felesleges is a próbálkozás. Rendben, mondta, mindjárt jövök. Néhány perc múlva visszatért egy csomó madzaggal meg kütyüvel. Sorban letette őket, és elkezdett mesélni.



Fotó: Bánhalmi Norbert

Ez egy Lightning to SD Card Reader, amibe be tudjuk helyezni a memóriakártyát és már is be tudja olvasni a készülék a fotókat és a videókat. Nem rossz, gondoltam, gyorsan készítettem egy portrét Stelláról, amit ő betöltött a Facetune alkalmazásba. Megkérdezte, hogy emlékszem-e, hogy azt mondta, az Apple pénzt ad nekem minden hónapban. Mondtam neki, hogy ne emlékeznék, mondom ezen mondata miatt állok itt, mert nem értem. Elindított egy stoppert és megretusálta a fotót, olyan minőségűre, mintha egy magazinba készült volna. Le voltam döbbenve. Mindezt 2 perc 17 másodperc alatt. Azt mondta, egy hátránya van az alkalmazásnak, hogy még nem tud nagyon nagy felbontást menteni, de így is 50 x 70 cm-be nyomtatható a kép, és akár nyomtatott sajtóba is küldhető. Számoljunk mondta. Tegyük fel, hogy kezdőként nekem körülbelül 3 percre tart egy kép retusálása. Akkor $3 \text{ perc} \times 50 = 150 \text{ perc} / \text{hét} \times 4 = 600 \text{ perc} / \text{hónap}$ osztva 60-nal = 10 óra. Tehát 56,6 órát kapok ajándékba az Apple-től egy hónapban, ha csak és kizárólag ezt a funkciót nézzük. Mondom neki ez nagyon szép, de ettől még nem kapok pénzt az Apple-től. Azt mondta dehogynem. Itt New York-ban egy fotós óradíja átlag 150 dollár. Szorozzuk be 56,6-tal a 150 dollárt, 8490 dollárt kapunk havonta. Tehát ha több időm van, több munkát tudok vállalni, ami azt jelenti, hogy többet keresek. Ráadásul ezzel a géppel bárhol dolgozhatok, a kijelzője színhű, kicsi, de a zoom miatt még is kellően nagy. Valamint a modelleknek szinte azonnal tudok retusált képet mutatni úgy, ahogyan én szeretném láttatni őket és ismét szerelmes lehetek ebbe a műveletbe.

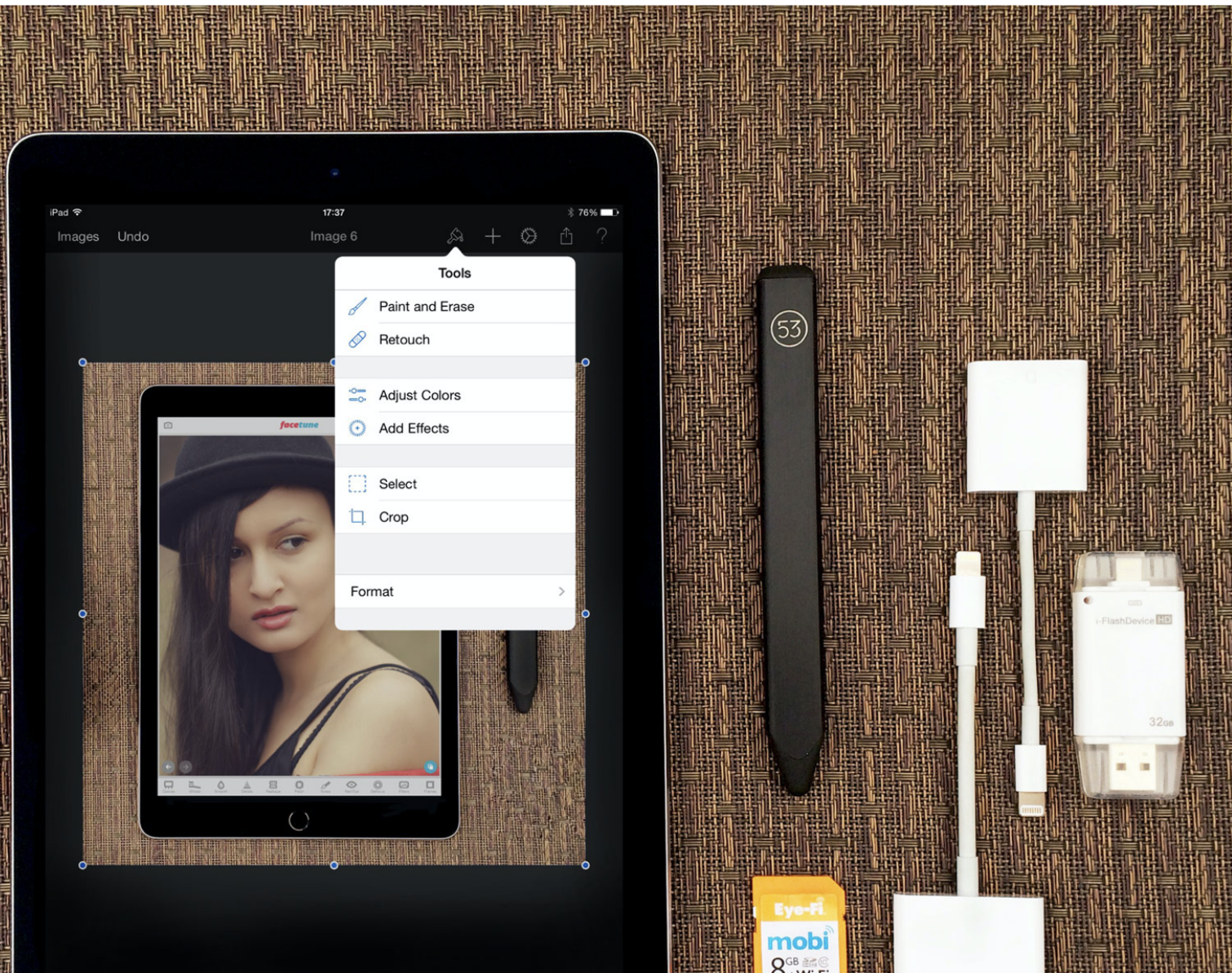


Fotó: Bánhalmi Norbert

Rendben mondtam neki, de hogy küszöbölöm ki azt, ha szeretnék fájlokat másolni egy pendrive-ra, vagy vissza a memóriakártyára, mert USB-csatlakozót nem láttam. Erre is van megoldás, mondta, íme a Lightning to USB 32 GB-os flash drive, amire egy alkalmazás segítségével bármit rá tudsz másolni, majd bedugod a számítógépbe, és ott leveszed róla, vagy amit ott rátöltesz, azt egyből az iPadre tudod vinni. *[Hamarosan mi is tesztljük ezt az eszközt! – Red]* De van itt még néhány eszköz, ami megkönnyíti a munkádat. Elővett egy Wacom Creative Stylus 2 tollat és **egy Pencil nevezetű tollat**. „Próbáld meg a retusálást most ezekkel, és nem az ujjaddal.” A Facetune program beépített tutorialján mentem végig mindkét tollal, és nekem tökéletesen kézre esett a Pencil elnevezésű toll, mellyel azóta is dolgozom, s mindez azért, mert ahogy döntöttem a kezem, mindig kényelmes volt és a gumi felülete is jóval szélesebb bizonyos helyeken, így tényleg úgy tudom használni ahogy csak szeretném.



Majd megmutatta a Lightning to HDMI csatlakozót, ha nagyobb kijelzőt szeretnék, ennyire egyszerűen működik, rá tudom csatlakoztatni HDMI kábelen keresztül TV-re vagy projektorra. De ha zavar a kábel, ott az Apple TV nevű eszköz, mely valós időben tudja tükrözni az iPad képét, így akkora kijelzőn dolgozhatok amekkorán csak akarok. Hihetetlen mondtam neki, ezzel a kis kütyüvel mobil lehetek de ha szeretném akár kijelzőként a TV-t is tudom használni úgy mint a PC-n. Mondta, hogy tudja még fokozni a dolgot és elővett egy EyeFi elnevezésű 8 GB-os narancssárga SD-kártyát. Azt mondta, tegyem be a gépbe. Beállítottuk az iPaden, letöltöttünk egy alkalmazást, majd megkérte, hogy fotózzak. A képek szinte azonnal eredeti méretben ott voltak a képernyőn. Láttam rajtam, hogy meggyőződött a dolog és elmesélte, hogy az Apple-nek nincs célsoportja igazán. 13 másodperc alatt meg kell győznie mindenkit. Nálam ez hosszabb volt, mondtam neki mosolyogva. Az Apple a tökéletességre törekszik minden egyes funkcióját tekintve és mindenki más miatt szeret bele. Valaki a dizájn miatt, valaki a kijelzője miatt, valaki az egyszerűsége miatt, valaki pedig a brand miatt, stb., stb.



Végül a 16 GB-os iPad Airt vásároltam meg, ami akkor a retusálásra nagyon jó volt, de miután mára már szinte mindent az iPaden csinállok, kevésbé vált a tárhely. Időközben felfedeztem a Pixelmator és a Photoshop Touch alkalmazásokat, valamint a Snapseedet, és mostanában az iMovie-t. Ezt az történetet is az iPaden írom. **A decemberi New York-i kiállítás** sikerében nagy szerepet játszott az iPad, mert helyben azonnal tudtam retusálni, és így 35 nap alatt sikerült 30 hölgyet megörökíteni és egy fotókiállítást profin összehozni. Természetesen a sikerhez nem csak az iPad, hanem a New Yorkban élő magyarok önzetlen segítsége is nagyban hozzájárult.



Fotó: Bánhalmi Norbert

Néhány hónap elteltével most ismét New Yorkban vagyok, és épp divatcégekhez pályázok, mert elhatároztam, hogy szeretnék a világ egyik legjobbja lenni. Ilyen eszközzel azonnal tudok reagálni és prezentálni, ami itt nagyon fontos. Már kezemben az iPad Air 2 128 GB-os változata, mert mint írtam, már mindenre találtam alkalmazást és megfelelő megoldást, így mást már nem is használok a munkámhoz. Nem volt könnyű kitanulni és váltani, de nagyon megérte. Az iPad Air 2 üzemideje kicsit kevesebb, de érezhetően gyorsabb masina. A nagyobb tárhely következtében most hétvégén egy werkfilm-forgatásra is fogom használni, mert a felbontása és a képminősége tökéletes, valamint az iMovie-val nagyon jól és gyorsan lehet dolgozni. Itt pedig kétszer olyan gyorsan zajlik minden, mint Magyarországon. :)

Bánhalmi Norbert fotográfus

(A portréfotó kivételével a cikkben látható összes kép iPhone-nal készült.)